

Retall de premsa.
diari: el periódico de Catalunya
15 de setembre de 2006.

A LA GALERIA JOSEP M. CADENA

Arts màgiques femenines en Camí

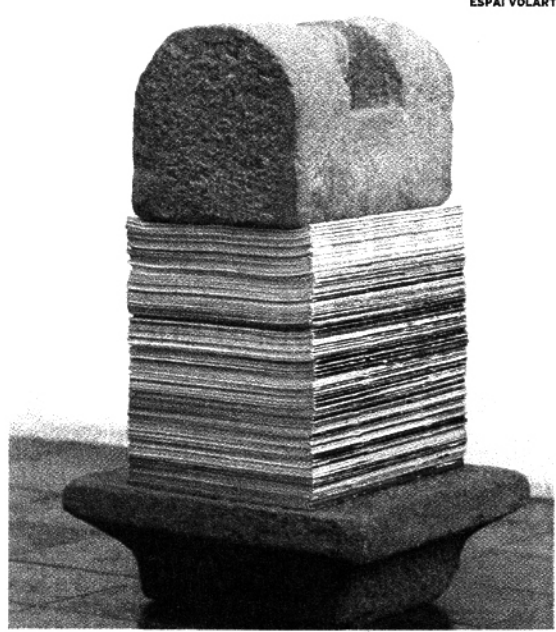
L'obra de l'escultor Camí (Josep Maria Teixidor Camí, nascut a l'Espluga Calba l'any 1947 i establert des del 1965 a Badalona, on té un ampli estudi) ens porta des de sempre a connectar amb els ancestres, així com amb les idees que marquen les pors i els progressos de la humanitat. Recordo exposicions seves com una d'individual amb primitius instruments musicals en fusta (1996); la col·lectiva *Gespa i copa* (1998); i, un altre cop, individuals com *Volaverunt* (BBV, 1999), *Memento* (2003) i *Idolatries* (Caixa Manresa, 2005), a banda d'una altra a les termes romanes de Badalona, totes organitzades o promocionades per la galerista Estela Casas. I ara la podem veure, sempre potent i més àmplia, a l'Espai Volart (Ausiàs Marc, 22) de la Fundació Vila Casas, fins al 18 de novembre.

El tema motriu és el de les sibil·les, les endevines dels temps de Grècia i Roma, que interpretaven el present i donaven pautes respecte al futur; dones que Camí troba en els nostres temps representades per dones que van ser premis Nobel de la pau perquè van saber avançar, malgrat les seves contradiccions, cap a la igualtat social dels sexes.

Una de les escultures de Camí és una pedra curiosament treballada –la societat establerta– que oprimeix des de dalt un conjunt d'exemplars de *Cuadernos para el Diálogo*, que és la revista que va crear Joaquín Ruiz-Jiménez per superar els opressors silencis de la dictadura franquista. I una altra és un gran gong que s'obre a l'espai, orfe de planxa sobre la qual percutir i amb un gran batall que, si s'impulsa, es balanceja en l'espai. I fins i tot la

màquina que oprimeix la gran tela blanca amb uns repunts vermells de sang, que representa la protesta de les Madres de la plaza de Mayo de Buenos Aires.

Una taula de José de Soreda,

'DIÀLEG', OBRA DE CAMÍ A SOTA, 'AOUAREL·LA', D'ALICIA MARSANS.

que abans era atribuïda a Pedro de Berruete, entre altres, que es conserva al museu d'art religiós de San Gil de Atienza, és el motiu erudit d'aquesta mostra. Ignoro si Camí es va inspirar en les sibil·les Sàmia, Frigia i Cuma a què s'al·ludeix en aquella taula. Però encara que fos així, com també si estigués motivat

els conjurs que amb ossos d'animals es poden fer en un gran recipient de bronze que sona com una campana; en els continents africà i hindú; i també en els retrats íntims de les sibil·les, antigues i contemporànies, que interpreten el passat en funció del futur que ningú sap com és i que elles intueixen. En recomano la visita.

ARTUR RAMON CONTEMPORANI

El tema motriu és el de les sibil·les, endevines de l'era clàssica

pel text –que és massa sibil·lí per al meu gust– amb què l'acompanya en un bon dispat catàleg la doctora Laura Borràs, considero que la qüestió és més senzilla perquè el seu impuls

humà no necessita de raonaments. Camí es fixa en l'ou de la vida –vida, *vitae*, nom llatí que posa al revés–; en les publicacions d'una institució escolar a què va anar quan era petit; en

Alicia Marsans i el sentiment del paisatge. A Alicia Marsans (Barcelona, 1971) no ha de preocupar-li el cognom que porta. El seu pare és un gran pintor i ella també té possibilitats de ser-ho si deixa de buscar en la cosa més externa dels estils i se submergeix en la part interna dels sentiments nascuts de les pròpies vivències. Roselles enmig de bladars, gessamins i violetes amb mirall, al costat de la Fageda d'en Jordà, són temes permanents i molt més difícils d'explicar amb originalitat creativa que no pas els nascuts d'una introspecció que ha d'anar més enllà del que és conegut perquè ens rendim a ella. Temps al temps, perquè a Alicia Marsans li queda molt per descobrir en el seu entorn de silenci que pugnen per parlar. La perfecció formal la té a mà i no ha d'oblidar-la. Suggerixo la visita a l'exposició que fins al 21 d'octubre té a Artur Ramon Art Contemporani (Palla, 10).